

R. CASACION núm.: 1675/2019

Ponente: Excmo. Sr. D. Dimitry Berberoff Ayuda

Letrada de la Administración de Justicia: Ilma. Sra. Dña. Celia Redondo
Gonzalez

**TRIBUNAL SUPREMO
SALA DE LO CONTENCIOSO-ADMINISTRATIVO
SECCIÓN: PRIMERA**

PROVIDENCIA

Excmos. Sres.

D. César Tolosa Tribiño, presidente

D. Antonio Jesús Fonseca-Herrero Raimundo

D^a. Inés Huerta Garicano

D. Ángel Ramón Arozamena Laso

D. Dimitry Berberoff Ayuda

En Madrid, a 30 de junio de 2021.

La Sección de Admisión de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo ha visto el recurso de casación RCA/1675/2019 preparado por la representación procesal del ayuntamiento de Vigo (Pontevedra) contra la sentencia dictada el 15 de noviembre de 2018 por la Sección Cuarta de Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Superior de Justicia de Galicia, que desestima el recurso nº 1557/2017.

Acuerda su inadmisión a trámite, de conformidad con lo previsto en el artículo 90.4, letras b) y d), de la Ley 29/1998, de 13 de julio, reguladora de la Jurisdicción Contencioso-administrativa [«LJCA»]: (i) por incumplimiento de

las exigencias que el artículo 89.2.f) LJCA impone al escrito de preparación, pues no se fundamenta suficientemente que concurren alguno o algunos de los presupuestos que, con arreglo a los apartados 2 y 3 del artículo 88 de la LJCA, permiten apreciar el interés casacional objetivo y la conveniencia de un pronunciamiento de la Sala de lo Contencioso-Administrativo del Tribunal Supremo; y **(ii)** por carencia del referido interés casacional, por cuanto estamos en presencia de una situación jurídica estrechamente vinculada, para su resolución, a las circunstancias concurrentes del caso, careciendo, por tanto, de la nota de generalidad predicable del recurso de casación para formar doctrina jurisprudencial.

Conviene recordar que no existe interés casacional cuando las infracciones se vinculan al caso concreto [*vid.* autos de 17 de enero de 2019 (RCA 4966/2018) y ATS de 6 de junio 2018 (RCA 2037/2018)]; así como en supuestos de mera discrepancia del interesado con la aplicación a su caso singular de las normas legales [*vid.* autos de 22 de marzo de 2017 (RCA 3/2017, FJ 4º) y 5 de abril de 2017 (RCA 99/2017, FJ 4ª), por todos].

Se imponen las costas a la parte recurrente con el límite máximo de 1.000 euros por todos los conceptos (artículo 90.8 LJCA), al haberse personado, sin formular oposición, tanto la Administración General del Estado como la Corporación local recurrida, es decir, debiendo corresponder 500 al abogado del Estado y 500 al ayuntamiento de Porriño (Pontevedra).

Contra la presente resolución no cabe recurso alguno a tenor de lo dispuesto en el artículo 90.5 de la LJCA.

Lo acuerda la Sección y firma el Magistrado Ponente. Doy fe.

**T.S.X.GALICIA CON/AD SEC.4
A CORUÑA**

SENTENCIA: 00335/2018

-Equipo/usuario: IL
Modelo: N11600
PLAZA GALICIA S/N

N.I.G: 15030 33 3 2017 0001497

Procedimiento: PO PROCEDIMIENTO ORDINARIO 0015557 /2017 /

Sobre: ADMINISTRACION TRIBUTARIA Y FINANCIERA

De D./ña. CONCELLO DE VIGO (PONTEVEDRA)

ABOGADO LETRADO AYUNTAMIENTO

PROCURADOR D./D^a. JUAN ANTONIO GARRIDO PARDO

Contra D./D^a. CONCELLO DE O PORRIÑO (PONTEVEDRA), MINISTERIO DE HACIENDA Y FUNCION PUBLICA

ABOGADO JERONIMO ANGEL ESCARIZ COVELO, ABOGADO DEL ESTADO

PROCURADOR D./D^a. ALICIA LODOS PAZOS,

RELATOR: D. FERNANDO FERNÁNDEZ LEICEAGA

NO NOME DE EL-REI

A Sección 004 da Sala do Contencioso-Administrativo do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia pronunciou a

SENTENZA

Ilmos./as. Sres./as. D./D^a

JOSE MARIA GOMEZ E DIAZ-CASTROVERDE-PTE

JOSE MARIA ARROJO MARTINEZ

JUAN SELLES FERREIRO

FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA

MARIA DEL CARMEN NÚÑEZ FIAÑO

A CORUÑA, quince de novembro dous mil dezaeito.

No recurso contencioso-administrativo que, co número 15557/2017, presentado polo CONCELLO DE VIGO , representado polo procurador Sr. Garrido Pardo , dirixido polo letrado

D^a.Pazos Area, contra a resolución de 12.09.2017 da Secretaría Xeral de Financiación Autonómica e Local. É parte a Administración demandada o MINISTERIO DE FACENDA, representado polo letrado do Estado e a codemandada CONCELLO DE O PORRIÑO representado pola procuradora Dña. Alicia Lodos Pazos e dirixido polo letrado D. Jerónimo Angel Escariz Covelo.

É relator o Ilmo. Sr. D. FERNANDO FERNANDEZ LEICEAGA.

ANTECEDENTES DE FEITO

PRIMEIRO. - Admitiuse a trámite o recurso, e practicáronse as dilixencias oportunas, presentado o recorrente a súa demanda, na que solicitou que se acollera integramente o recurso.

SEGUNDO. - Conferido traslado á parte demandada, solicitouse a desestimación do recurso, de conformidade cos feitos e fundamentos de dereito consignados na contestación da demanda.

TERCEIRO. - Recibíndose o asunto a proba e declarado concluso o debate escrito, quedaron as actuacións sobre a mesa para resolver.

CUARTO. - Na sustanciación do recurso observáronse as prescricións legais, sendo a súa contía 2.886.204,42 EUROS.

FUNDAMENTOS XURIDICOS

PRIMEIRO.- O acto que se recorre é o acordo de 12.09.2017 da SECRETARÍA XERAL DE FINANCIACIÓN AUTONÓMICA E LOCAL que rexeita o requerimento previo á vía contenciosa suscitado polo CONCELLO DE VIGO ante a negativa a reter as transferencias por participación en tributos do Estado que reciba o CONCELLO DE PORRIÑO - que lle adebeda 2.886.204,42 euros.

A negativa fundamentas en : a) natureza xurídica da PTE e regulación polas Lei de Orzamentos anuais que nega lexitimación activa ó Concello e pasiva á Secretaria Xeral de Financiación Autonómica e Local , b) o principio de suficiencia financeira dos entes locais, e c) a non aplicación á relación estado/entes locais da normativa propia de compensación de débedas entre concellos.

SEGUNDO.- O Concello alega que ten habilitación legal suficiente para solicitada retención dos PTE que reciba o Concello de Porriño - art. 2.2 e 12.1 TRFL- polo que son de plena aplicación os art.s 74 LXT e 60 RXR, sen que conorra a imposibilidade de retención acordada e sen que sexa esixible a reciprocidade de débedas (propias da compensación).

O letrado do Estado rebate as súas pretensións.

Verbo da capacitación do Concello de Vigo para acordala retención.

O art. 2.2 RDL 2/2004 establece: 2 Para a cobranza dos tributos e das cantidades que como ingresos de dereito público, tales como prestacións patrimoniais de carácter público non tributarias, prezos públicos, e multas e sancións pecuniarias, debe percibir a facenda das entidades locais de conformidade co previsto no apartado anterior, dita Facenda ostentará as prerrogativas establecidas legalmente para a facenda do Estado, e actuará, no seu caso, conforme aos procedementos administrativos correspondentes.

O feito de que os entes locais teñan as mesmas prerrogativas -a efectos de cobro- que a facenda do Estado non posibilita que en calquera suposto no que se establece unha previsión para o Estado poida, sen mais, substuíla mención por ENTE LOCAL, e isto é o que acontece no caso de autos.

O artigo 74.1 LXT establece: Extinción de débedas das entidades de dereito público mediante deducións sobre transferencias.

1. As débedas tributarias vencidas, líquidas e esixibles que as comunidades autónomas, entidades locais e demais entidades de dereito público teñan co Estado poderán extinguirse coas deducións sobre as cantidades que a Administración do Estado deba transferir ás referidas entidades. A aplicación deste réxime ás comunidades autónomas e entidades de dereito público dependentes destas e ás entidades locais realizarase nos supostos e conforme ao procedemento establecido na lexislación específica.

Este precepto é semellante ó que contiña a DA 14ª LFL que resultou consonte co ordenamento constitucional segundo a STC 233/1999: a previsión de compensación ipso iure das débedas firmes contraídas por estes entes con cargo a tales participacións constitúe, unha vez máis, a concreción en materia de facenda local daqueloutra contemplada con carácter xeral na L. R. B. R. L., cuxo art. 109 dispón textualmente que "a extinción total ou parcial das débedas que o Estado, as Comunidades Autónomas, os Organismos autónomos, a Seguridade

Social e calquera outras Entidades de dereito público teñan coas Entidades locais, ou viceversa, poderá acordarse por vía de compensación, cando se trate de débedas vencibles, líquidas e esixibles". En consecuencia, o precepto que agora analizamos ha de entenderse ditado no exercicio da competencia básica do Estado en materia de facenda local co evidente fin de simplificar as relacións (consideradas desde a perspectiva orzamentaria) entre a Administración estatal e local no plano financeiro. Trátase de evitar así unha innecesaria reiteración de procedementos administrativos en garantía dos principios constitucionais de eficacia e coordinación que, con carácter xeral, deben presidir as relacións entre as Administracións Públicas (art. 103.1 C.E.), sen que unha previsión deste tipo teña por que afectar en si mesma á suficiencia financeira das Facendas locais, tamén constitucionalmente garantida.

Neste sentenza e na 41/2016 fanse apreciacións verbo da natureza xurídica da retención (o Avogado do Estado, tras apuntar que o que a Disposición adicional décimo cuarta prevé non é senón unha compensación de débedas que opera ipso iure, como se deriva dos arts. 1195, 1196 e 1202 Código Civil e de diversas Sentenzas do Tribunal Supremo sobre a materia, afirma que dita compensación é realmente un mero acto de execución ...En varios destes supostos, a lei autoriza ao Estado para esixir o cumprimento forzoso de débedas das que a súa Administración Xeral (ou personificacións instrumentais adscritas a ela) é acreedora fronte á Comunidade Autónoma (apartados 1, 2 e 3). Articúlase así unha "compensación de créditos", entendida en sentido clásico (art. 1156 do Código civil), como modalidade de extinción de obrigacións recíprocas ou forma abreviada de pago que produce o dobre efecto de "liberarse e liberar"; a compensación permite satisfacer as débedas de dous acredores recíprocos. A retención ou dedución consegue, dun lado, que a Comunidade Autónoma cumpra forzosamente unha obrigación de pago que ten fronte ao Estado e, ao propio tempo, que o Estado cumpra a obrigación que o sistema de financiamento imponlle fronte á Comunidade Autónoma.

A retención ou dedución das transferencias correspondentes ás Comunidades Autónomas conforme ao seu sistema de financiamento constitúe nestes casos unha concreción do réxime xeral de compensación de débedas de Administracións públicas previsto con en o art. 14 da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria, cuxo apartado 2 sinala: "A extinción mediante compensación das débedas que as comunidades autónomas e as corporacións locais teñan coa Administración Xeral do Estado regularase pola súa lexislación específica". De modo que os apartados 1, 2 e 3 da disposición adicional oitava LOFCA regulan supostos de compensación de débedas do Estado e

ADMINISTRACIÓN
DE JUSTICIA

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

as Comunidades Autónomas da mesma maneira que outras normas regulan a compensación de débedas recíprocas, ben das Comunidades Autónomas e os entes locais (arts. 27.6 e 109 LBRL, na redacción dada polos apartados 10 e 29, respectivamente, da Lei de racionalización e sustentabilidade da Administración local), ben do Estado e os entes locais (art. 109 LBRL e disposición adicional cuarta do texto refundido da Lei de facendas locais). Referíndose á compensación de créditos neste último caso, a STC 233/1999, FJ 41 c), declarou que non vulnera a garantía constitucional da suficiencia financeira local, segundo lembramos xa.

A sentenza 41/2016 tamén é relevante ó estudialo caso das COMPENSACIONES TRIANGULARES (A retención prevista noutros apartados da disposición adicional oitava LOFCA non responde á lóxica clásica da compensación de créditos porque o Estado e a Comunidade Autónoma non reúnen o dobre carácter de ser, cada un deles, debedor e acredor respecto do outro (apartados 4 e 5). Trátase de compensacións "triangulares" porque o Estado constata o incumprimento dunha obrigaón da Comunidade Autónoma fronte a un terceiro) que é, en realidade, o pretendido polo Concello de Vigo obviando a literalidade das normas e entendendo que o artigo 2.2 RDL 2/2004 autorízao a facela retención coma se fose o Estado.

Entendemos que esto non é posible dada a literalidade do art. 74 LXT; o precepto distingue entre as competencias/potestades do Estado para facela deducción sobre as transferencias, que xurden directamente da LXT das que lle corresponden ás comunidades autónomas/entes locais que se cinguén os supostos e procedementos que establezan as leis específicas.

Esta remisión obriga a acoder á lexislación que regula as PTE.

Debemos estar, polo tanto, dado que falarmos dunha deducción sobre o PTE - art. 87 Lei 47/2003- á regulación específica desta materia, e a remisión obriga a acoder á Lei Xeral Presupostaria 47/2003 e a Lei de Presupostos do ano 2017 -lei 3/2017- sección 1ª Título VII, artts 79 a 82 -que só autoriza á facela retención sobre os PTE cando se acorda por órganos de recadación da AEAT, da TXSS, do ICO e do Fondo de Financiamento ás entidades locais - art. 101- e non estende a posibilidade ós órganos de recadación dos entes locais. Tampouco o art. 60 RD 939/2005 prevé que se aplique ós entes locais.

Esta regulación legal non é arbitraria, xa que é consecuente co fin das PTE. Coma indica a STC 45/2007: é preciso ter en conta que se o poder lexislativo opta por unha configuración legal dunha determinada materia ou sector do Ordenamento non é

suficiente a mera discrepancia política para tachar á norma de arbitraria, confundindo o que é arbitrio lexítimo con capricho, inconsecuencia ou incoherencia creadores de desigualdade ou distorsión nos efectos legais (SSTC 99/1987, do 11 de xuño, FJ 4.a; 227/1988, do 29 de novembro, FJ 5; 239/1992, do 17 de decembro, FJ 5; 233/1999, do 16 de decembro, FJ 12; e 73/2000, do 14 de marzo, FJ 4)“ (FJ 4) Estarmos ante unha previsión legal específica (por omisión) que non pode modificarse coa aplicación do art. 2.2 RDL 2/2004 e entender que se o Estado pode facela deducción por débedas que con el ten un ente local a mesma potestade ten calquera ente local por débedas doutro ente local.

Estamos ante unha norma especial aplicable a un suposto especial de compensación de débedas, e todálas excepcións á norma xeral deben preveerse de xeito expreso e non implícito. Proba desta imposibilidade é o propio art. 134.5 RDL 2/2004 que prevé, expresamente, dita posibilidade para as débedas dun ente local con outro entidade local (Deputación) a conta do recargo provincial do IAE; previsión que sería innecesaria de entender que o art. 2.2 RDL 2/2004 xa da abeiro a dita pretensión.

O dito obriga a rexeitalo recurso.

TERCEIRO.-Non facemos declaración das custas ó concorrer dúbidas fundadas en dereito, de conformidade co disposto no artigo 139 da Lei Xurisdicional.

Por todo o exposto, en nome do Rey, pola autoridade que lle confire a Constitución, esta sala decidiu

FALLAMOS

Que REXEITÁMOLO recurso contencioso-administrativo presentado polo CONCELLO DE VIGO contra a resolución de 12.09.2017 da SECRETARIA XERAL DE FINANCIAMENTO AUTONÓMICO E LOCAL.

Non facemos declaración das custas.

Notifíquese ás partes e, no seu momento, devólvase o expediente administrativo á súa procedencia, con certificación desta resolución. Contra esta resolución teñen un recurso de casación ante a Sala Terceira do Tribunal Supremo. Devandito recurso haberá de prepararse ante a Sala de instancia no prazo de trinta días, contados desde o seguinte ao da notificación da resolución que se recorre, en escrito no que, dando cumprimento aos requisitos do artigo 89 da Lei Reguladora da Xurisdición Contencioso-Administrativa, tómesese

en consideración o disposto no punto III do Acordo da Sala de Gobierno do Tribunal Supremo de data 20 de abril de 2016, sobre extensión máxima e outras condicións extrínsecas dos escritos procesuais referidos ao recurso de casación (B.Ou.E. do 6 de xullo de 2016).

Así o pronunciamos, mandamos e asinamos.

ADMINISTRACIÓN
DE XUSTIZA

